

DLACZEGO CHRZEŚCIJANIE POWINNI ZACHOWYWAĆ PRAWO – Odcinek 46.

“NOWE PRZYMIERZE” (08.04.2024)

Tekst polski: Gorzowskie Centrum Biblijne (22.12.2025)

ODCINEK 46:

Dziękuję, że po raz kolejny dołączyliście do mnie w 46. odcinku naszej serii „Dlaczego chrześcijanie powinni zachowywać Prawo”.

Dzisiaj wejdziemy w nowy segment, który jest kluczowy i niezwykle istotny dla tej dyskusji o tym, dlaczego chrześcijanie powinni zachowywać Prawo. W tym nowym segmencie będziemy zagłębiać się w temat Nowego Przymierza.

Przez lata zauważyłem, że istnieje ogromna luka komunikacyjna pomiędzy dwiema stronami. Po jednej stronie znajdują się tradycyjni chrześcijanie ewangeliczni, którzy wierzą, że Prawo zostało przybite do krzyża i już nie obowiązuje, ponieważ jest to część odkupieńczego dzieła Mesjasza. Po drugiej stronie znajdują się chrześcijanie zachowujący Torę, którzy głoszą, że Jezus przyszedł, aby wypełnić Prawo, a Prawo nadal jest ważne, dlatego nie należy go odrzucać.

Ta ogromna luka komunikacyjna polega na tym, że kiedy chrześcijanie zachowujący Torę mówią o ważności Prawa, druga strona słyszy: *„W takim razie nie wierzysz, że Jezus cokolwiek zrobił. Wierzysz, że gdyby świątynia została odbudowana, musiałbyś składać ofiary za grzech”*. Mógłbym podać wiele innych przykładów. Chcę jedynie wskazać, że istnieje ogromna przepaść w komunikacji, gdy strona zachowująca Torę składa pewne deklaracje, a druga strona słyszy coś zupełnie innego niż to, co było intencją tych wypowiedzi.

Mówię o tym dlatego, że ta część serii ma na celu zamknięcie tej luki komunikacyjnej i przyniesienie większej jasności w zrozumieniu tego, czym jest Nowe Przymierze. Przez lata odkryłem, że wielu chrześcijan nie potrafi dokładnie wyjaśnić, czym jest Nowe Przymierze, w oparciu o Pismo. Nie potrafią oni zdefiniować różnic pomiędzy Starym Przymierzem a Nowym Przymierzem na podstawie Pisma Świętego. Był to ogromny deficyt w tradycyjnym, ewangelicznym sposobie myślenia. Dlatego chcę o tym mówić, ponieważ jest tu tak wiele do nauczenia się. Pismo Święte ma nam bardzo wiele do zaoferowania w kwestii zrozumienia, czym samo Nowe Przymierze jest.

Kiedy zaczniemy zasypywać tę lukę komunikacyjną, myślę, że wielu chrześcijan ewangelicznych będzie zaskoczonych tym, jak wiele jest między nami zgody i jak bardzo naprawdę cenimy Jezusa jako ofiarę za ludzkość i Odkupiciela Izraela.

Bardzo cieszę się na tę rozmowę, ponieważ jest to ogromnie ważna część tego, co musimy zrozumieć, jeśli chodzi o to, dlaczego chrześcijanie powinni zachowywać Prawo.

Przeczytajmy więc **List do Hebrajczyków 8:7** „Gdyby bowiem to pierwsze przymierze było bez zarzutu, nie byłoby potrzeby szukać miejsca dla drugiego.”

Jest kilka rzeczy, o których chcę wspomnieć. Pierwsza z nich jest niejako na marginesie. Widzimy bowiem zasadę przewodnią, która przebiega przez całe Pismo — od początku Starego Testamentu aż do końca Nowego Testamentu — że wszystko zostaje ustanowione na świadectwie dwóch. Dlatego nie jest zaskoczeniem, że widzimy drugie przymierze, a drugie przymierze jest z natury doskonałe. Jest ono przymierzem pełnym i ostatecznym. Nie dziwi mnie to wcale, gdy rozumiem tę zasadę przewodnią.

Jednak ważniejsze jest to, że autor Listu do Hebrajczyków wskazał, iż pierwsze przymierze nie było doskonałe. Miało wadę. Musimy więc zapytać: gdzie była ta wada? Czy była po stronie Boga, czy po naszej stronie? Gdy czytamy dalej, autor nam to wyjaśnia: „**Ponieważ znalazł w nich winę (Hebrajczyków 8:8a)**”. To oznacza, że problem był w nas. „**Wszyscy bowiem zgrzeszyli i pozbawieni są chwały Boga (Rzymian 3:23)**”.

Dalej czytamy: **Hebrajczyków 8:8b** „Oto nadchodzą dni mówi Bóg, kiedy zawrę nowe przymierze”. Chcę to bardzo jasno podkreślić: nie jest to odnowione przymierze, jak sugerują niektórzy po stronie środowisk zachowujących Torę. To jest niebezpieczna i błędna nauka. To jest całkowicie nowe przymierze, zawarte z domem Izraela i z domem Judy. Nie jest to restart tego samego przymierza. Jest to inne przymierze. A jeśli ktoś chce dowodu, wystarczy spojrzeć na to, co zostało powiedziane dalej: „**Nie według przymierza, które zawarłem z ich ojcami (Hebrajczyków 8:9)**”. Sformułowanie „nie według” oznacza, że jest to przymierze zupełnie inne — „**w dniu, gdy ująłem ich za rękę, aby wyprowadzić ich z ziemi egipskiej; ponieważ nie wytrwali w moim przymierzu, i Ja przestałem się o nich troszczyć — mówi Bóg**”. Po raz drugi Pismo wyraźnie stwierdza, że wina leżała po stronie ludzi, a nie po stronie Boga.

Następnie czytamy: **Hebrajczyków 8:10** „Takie zaś jest przymierze, które zawrę z domem Izraela po owych dniach mówi Bóg moje prawa włożę w ich umysły i wypiszę je na ich sercach”. Jest to coś zupełnie nowego. W Starym Przymierzu Bóg wziął Prawo, które wyrzył na kamiennych tablicach, i umieścił je w Arce Przymierza, która znajdowała się w Miejscu Najświętszym świątyni. W Nowym Przymierzu Bóg przeniósł swoje Prawo do najgłębszego sanktuarium świątyni — którym jest nasze ciało — do naszych serc i umysłów.

Zauważmy, że wraz z przyjściem Jezusa Prawo nie miało zostać usunięte, unicestwione ani zniesione. Nie. Prawo miało zostać przeniesione i stać się nam bliższe niż kiedykolwiek wcześniej. Bóg wypisze je w naszych umysłach i w naszych sercach, co oznacza, że będziemy płonąć gorliwością o Jego Prawo. Będziemy rozpaleni miłością do Jego przykazań i Jego sprawiedliwości. To stanie się naszym pragnieniem.

Spójrzmy na to, co powiedział prorok **Ezechiel 36:27** „Ducha Mojego dam do waszego wnętrza i sprawię, że będziecie postępować według Moich ustaw, będziecie przestrzegać Moich praw i wykonywać je”. On będzie nas pobudzał do sprawiedliwości. Jak to się jednak dzieje? Nie zaczyna się to jedynie od wylania Ducha Świętego, ponieważ jest coś, co musi wydarzyć się wcześniej. Mówiliśmy o tym niedawno w Ewangelii Jana, w rozdziale siódmym.

„Ten, kto wierzy we Mnie, jak mówi Pismo, z jego wnętrza popłyną rzeki wody żywej”. Innymi słowy, namaszczenie Ducha Świętego następuje dopiero po tym, jak przyjmujemy Jezusa jako Mesjasza, jako Pana i Zbawiciela. Następnie pojawia się szczególne namaszczenie, w którym Bóg wchodzi do naszego serca. Na tym polega piękno tej relacji.

Przeczytajmy **Księgę Wyjścia 25:8** „I niech uczynią Mi świątynię, abym mógł zamieszkać pośród nich”. Słowo „pośród nich” w języku hebrajskim to „tavek”, które oznacza „abym mógł zamieszkać w nich”. To jest serce Boga. Bóg jest Bogiem relacji. On chce mieszkać w naszych sercach. Dla mnie jest to coś absolutnie niezwykłego. Bóg pragnie relacji. Chce być jak najbliżej nas. Chce, aby nasze serca płonęły pragnieniem rzeczy, które Jemu się podobają. Dzieje się to poprzez wyznanie Jezusa i przyjęcie Ducha Boga do naszych serc.

Dodatkowo chcę dodać pewną interesującą myśl, którą od zawsze uważałem za fascynującą. W **Księdze Wyjścia 31:18** czytamy: „A gdy zakończył rozmowę z nim na górze Synaj — Bóg zakończył rozmowę z Mojżeszem — dał Mojżeszowi dwie tablice Świadectwa, tablice kamienne, zapisane palcem Boga”. Pismo Święte mówi nam, że Prawo zostało wyryte na kamieniu właśnie palcem Boga. Teraz przenieśmy tę informację do Nowego Testamentu i zobaczmy, co tam czytamy.

W **Ewangelii Łukasza 11:20** Jezus powiedział: „Jeśli Ja palcem Boga wypędzam demony, to istotnie przyszło do was Królestwo Boga”. Jezus stwierdził, że wypędzał demony. Oczywiście rozumiemy, że była to moc Boga. Opisał to, mówiąc, że działo się to palcem Boga.

Tak samo to wydarzenie zostało zapisane w **Ewangelii Mateusza 12:28** „Jeśli Ja wypędzam demony Duchem Boga, to istotnie przyszło do was Królestwo Boga”.

Innymi słowy, palec Boga to Duch Boga. Kiedy w Starym Testamencie czytamy, że to palec Boga wyrył Prawo na kamieniu, oznacza to, że to Duch Święty wyrył Prawo na kamiennych tablicach. Ten sam Duch, który wyrył Prawo na kamieniu, teraz wyrył Prawo w naszych sercach. Prawo nie zostało zniesione — zostało przybliżone bardziej niż kiedykolwiek wcześniej.

Pozostańcie z nami, ponieważ mamy jeszcze bardzo wiele do omówienia w kontekście Nowego Przymierza i zmian, które zostały wprowadzone.

Niech Bóg was błogosławi i strzeże.

KONIEC ODCINKA 46